

РЕШЕНИЕ

№ 720

гр. София, 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-6 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Христова

при участието на секретаря Антоанета Н. Стефанова
като разглежда докладваното от Даниела Христова Гражданско дело № 20221100107765 по описа за 2022 година

Производството е образувано въз основа на предявен от „С.П.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. *****, представлявано от управителя Н.Б.Н., **против** „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, осъдителен иск с цена 30 749 лева, претендирани като обезщетение за ползване на топло-преносно съоръжение – присъединителен топлопровод и съоръженията към него, и абонатна станция с мощност за жилищна сграда, с административен адрес гр. София, р-н Красно село-*****, ул. *****, в периода от 21.01.2016 – 23.12.2020 г. , **на основание чл.59, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.137, ал.2 от ЗЕ**, ведно със законна лихва върху претендираната сума, считано от датата на предявяване на иска 23.12.2020 г. до окончателното изплащане на задължението, **на основание чл. 86 от ЗЗД**. В обстоятелствената част на исковата молба се излага, че съображението е изградено от ищеца и въведено в експлоатация изцяло с негови средства, а ответникът не е изпълнил задължението си да го изкупи, но го ползва и събира плодовете от веща. Излагат се фактически твърдения, свързани със специфичния характер на веща и наличието на съответните административни разрешения, които са необходими за неговата експлоатация.

Ответникът „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на

управление: гр.София, ул.“*****”, в писмен отговор по реда на чл. 131 от ГПК оспорва иска като неоснователен с правоизключващите възражения, че между страните има договор, по силата на който, ответникът има право да ползва изградената от ищеца вещ безвъзмездно; че ищецът не е собственик на съоръжението, че отказът за изкупуване, не е необоснован /според ответника необосноваността е условие за основателност на предявения иск/ и на последно място е въведено възражение за изтекла погасителна давност с твърдението, че претенцията е за периодични плащания /месечна наемна цена/, които се погасяват с изтичане на три годишен срок, на основание чл. 111 б.“в“ от ГПК.

Страните претендират разноски в производството. Списък по чл. 80 от ГПК е представен само от ищеца.

Съдът след като се запозна със становищата на страните, събраните по делото доказателства и след като съобрази тяхната материална доказателствена сила спрямо нормите регламентиращи процесните отношения приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Между страните е сключен договор за присъединяване на битов клиент към топлопреносната мрежа на „Т.-С.“ ЕАД. Видно от неговото съдържание, на 08.08.2016г. ищецът е клиент на ответника, по чието искане се е съгласил да присъедини обект, представляващ – сграда с административен адрес - гр.София, р-н Красно село-*****, ул. „*****” Присъединяването е извършено чрез присъединителен топлопровод, съоръжения към него и абонатна станция, които в договора са с общо наименование **„енергийни обекти“**. Присъединяването е уговорено като възмездно, срещу цена в размер на 685.20 лева , дължима при подписване на договора. Насрещната престация – присъединяване е уговорена със срок от 12 месеца. Не е спорно, че договорът е изпълнен. От представените от ищеца писмени доказателства, се установява, че енергийните обекти са изградени в режим на предварително проучване и за тяхното изграждане е издадено Разрешение за ползване № ДК – 07-С-02/07.01.2016 г. Ответникът ползва енергийните обекти, за осъществяваната от него търговска дейност. Ответникът не е закупил енергийните обекти и не е обосновал причините за отказа, т.е. липсва обоснован изричен отказ. На 04.02.2020 г. ответникът е поканен да заплаща на ищеца обезщетение. В поканата е ползван термина наем. Методиката за

изчисление на обезщетението е представена като писмен документ и нейното съдържание е изследвано от приетата като доказателство по делото СТЕ. От заключението, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено се установява, че енергийните обекти са осчетоводени от ищеца във водената от него аналитична сметка 203/1 - Дълготрайни активи на фирма „С.П.“ ЕООД към 04.12.2015г. и стойността на Абонатна станция е в размер на 26 000 лева, на топлопровода е в размер на 14 000 лева или общо 40 000 лева. От справка ТР „Земляне“ представена от ответника е видно, че сградата, която обслужва процесното съоръжение е включена към топлопреносната мрежа от **01.08.2016г.**

Отчитана е топлинна енергия от м.01.08.2016г.

Вещото лице е изчислило цената за предоставен достъп по посочените в методиката формули и алгоритми. За целта е ползван нормативен акт с наименование - Методика за определяне на цените за предоставен достъп на преносно или разпространително предприятие от потребители през собствените им уредби и/или съоръжения до други потребители за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия, на преноса на топлинна енергия и на преноса на природен газ, одобрена от ДКЕВР с решение по протокол №27/04.02.2008г. **За периода от 01.08.2016 г. до 23.12.2020 г. са доставени общо 648 662 Квч на цена 30 749 лева с ДДС.**

При тази фактическа установеност съдът извежда следните правни изводи: Основателността на предявен иск по чл.59, ал.1 от ЗЗД за заплащането на обезщетение за ползване на определена вещ е предпоставена от кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: ищецът да е собственик на вещта; вещта да се ползва от ответника; да липсва правно основание за ползването на вещта; в резултат на ползването да е настъпило обедняване на ищеца за сметка обогатяването на ответника. За уважаване на иска следва да е налице още една предпоставка - да отсъства друга правна възможност да бъдат защитени интересите на обеднелия. Възникването и реализирането на правото на обезщетение по чл.59, ал.1 от ЗЗД не е обусловено от отправянето на покана до неоснователно обогатилото се лице за възстановяване равностойността на неоснователното обогатяване, поради което наличието или липсата на покана са ирелевантни за основателността на предявения иск. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства

дава основание на съда да направи обоснован извод, че кумулативно изискуемите от закона- чл.59 от ЗЗД, чието частно проявление е и приложимата правна норма на чл.137, ал.2 от ЗЕ, материалноправни предпоставки в случая са налице, поради което и претенцията на ищеца за присъждането на обезщетение за ползването на енергийните обекти, следва да бъде уважена. Производството, преносът, доставката и разпределението на топлинна енергия са нормативно регламентирани дейности, чиято правна уредба, включваща и отношенията между потребителите и енергийното предприятие, се съдържа в Закона за енергетиката /ЗЕ/ и Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването, както и действащата преди това Наредба № 2 от 28.05.2004 г. за топлоснабдяването /отм./. Съгласно чл.133 от ЗЕ топлопреносното предприятие е длъжно да присъединява към топлопреносната мрежа производители и клиенти /потребители- според действащата от 2003 г. до 2012 г. редакция/, разположени на съответната територия, определена с лицензията за пренос на топлинна енергия. Обектите на потребителите и производителите- според чл.17, ал.1 от Наредба № 2/ 28.05.2004 г. /отм./, се присъединяват към топлопреносната мрежа след: 1. подаване на заявление за проучване на условията за присъединяване от лица, които искат присъединяване към топлопреносната мрежа на новоизграждащи се и/или съществуващи обекти или от производител до топлопреносното предприятие; 2. извършване на предварително проучване за присъединяване на обекта, с което топлопреносното предприятие определя техническите условия, начина, точката или мястото и срока; 3. изработване на инвестиционния проект на присъединявания обект и предаването му на топло- преносното предприятие за проверка на изпълнението на техническите условия за присъединяване преди неговото представяне за одобряване; 4. сключване на предварителен писмен договор за присъединяване между топлопреносното предприятие и съответния производител и/или съответните собственици или титуляри на вещното право на ползване върху обектите, за които се иска присъединяване след установяване, че инвестиционният проект е изготвен в съответствие с условията за присъединяване.

Наредбите за топлоснабдяването /отменената и приложимата от 2007 г./ предвиждат всички отношения между потребителя и топлопреносното дружество да се уредят с договор за присъединяване. По правило топлопреносното предприятие изгражда присъединителния топлопровод,

съоръженията към него и абонатната станция и става техен собственик /чл.137, ал.1 ЗЕ/, като е предвидено изключение, позволяващо на клиентите след съгласуване с топлопреносното предприятие да поемат изграждането на тези съоръжения /чл.137, ал.2 ЗЕ/, пораждащо задължение за изкупуването им от последното. Съгласно изричната разпоредба на чл.33 от Наредбата за топло-снабдяването /отм./, съответно чл.33 от НТ- 2007 г. /действащата наредба/, в случаите по чл.137, ал.2 от ЗЕ собствеността върху изградените от собствениците или титулярите на вещно право на ползване съоръжения се прехвърля на топлопреносното предприятие с договора за присъединяване.

Съгласно приложимата разпоредба на чл.137, ал.2 от ЗЕ в случай, че изграждането на съоръженията /присъединителен топлопровод, съоръженията към него и абонатна станция/ се извършва от потребителите след съгласуване с топлопреносното предприятие, **топлопреносното предприятие заплаща цена за ползване на съоръженията, изградени от потребителите.** Процесната разпоредба на закона санкционира разместването на имуществени блага, до което се достига в хипотеза, при която функциониращ обект, който следва да се изгради за сметка на топлопреносното предприятие, е изграден за сметка на битов потребител, и все още не е в патримониума на топлопреносното предприятие. В тези случаи за времето до изкупуване на съоръженията топлопреносното предприятие дължи на лицето, изградило съоръженията за своя сметка, цена за ползването им. Такъв е настоящия случай.

Недоказано е възражението, на ответника, че ищеца не е изградил процесните съоръжения. Съобразно разпредеенето на доказателствената тежест, ищецът е представил доказателства, че е изградил обектите, заприходил ги е като дълготрайни материални активи, а ответникът със сключване на договора от 08.08.2016 г. е признал факта, че са изградени в съответствие с нормативните изисквания за ползване и при наличие на разрешение за строеж и ползване. Установен по делото е фактът на въвеждането в експлоатация през м. август 2016 г., поради което за периода от 20.01.2016 до 01.08.2016 г. исковата претенция би била неоснователна, ако има математически израз. Видно от заключението в СТЕ, в частта за цената, вещото лице не е дало цифров еквивалент, а ищецът не е обосновал такъв след изменението на иска, поради което съда приема, че за периода от 20.01.2016 г. до 01.08.2026 г. искът е загубил предпоставката правен интерес и производството в тази част следва

да бъде прекратено като недопустимо. Разпоредбата на чл.137, ал.2 от ЗЕ еднозначно дефинира възмездното ползване от топлопреносното предприятие на присъединителния топлопровод, съоръженията към него и абонатната станция, в случаите, когато са изградени от клиентите на топлоенергия за битови нужди. Няма спор по делото, че процесните съоръжения се използват от ответника за захранване на битовите абонати в процесната сграда с топлинна енергия. При липсата на договорна обвързаност между страните отношенията помежду им се уреждат на плоскостта на неоснователното обогатяване, като обогатяването и обедняването, произтичащи от общ факт /т.е. налична е връзка помежду им/, в случая са съизмерими с една и съща величина, представляваща сумата, с която топлопреносното предприятие се е обогатило за сметка на ищеца.

Неоснователни се явяват и доводите на въззивника-ответник, че в процесния случай приложение следва да намери разпоредбата на § 4, ал.4а от ПЗР на ЗЕ /нова - ДВ, бр.38 от 2018 г., в сила от 08.05.2018 г./. Съгласно разпоредбата на § 4, ал.4а от ПЗР на ЗЕ /нова - ДВ, бр.38 от 2018 г., в сила от 08.05.2018 г./, в случай че сделката по изкупуване не е осъществена или няма обоснован отказ по ал.4, енергийното предприятие в срок три месеца след покана от страна на собствениците по ал.1 е длъжно да плаща наем по методика, определена от комисията, в зависимост от типа и мощността на съоръжението. Посочената разпоредба е част от обективното право за част от процесния период, поради което се явява приложима материално-правна норма единствено за периода до 31.12.2018 г. Същата предвижда, че правото да се претендира обезщетение по чл.137, ал.2 от ЗЕ възниква след отправяне на покана до топлопреносното предприятие и изтичане на 3-месечен срок от получаване на поканата. В случая съдът счита, че такава покана е била отправена на 31.10.2019 г. и на 04.02.2020 г. Видно от договор за покупко-продажба от 13.04.2021 г.

Относно възражението за изтекла погасителна давност, настоящият съд приема следното: Претенцията с правно основание чл. 50 от ЗЗД няма периодичен характер, независимо от наличието на нормативен акт, който въвежда периодичност в методиката при изчисляване на размера на обезщетението. Вземанията, произтичащи от фактическите състави на неоснователното обогатяване, се погасяват с изтичането на петгодишната давност по чл.110 от ЗЗД. Исковата молба е подадена 23.12.2020 г. и петгодишният начален момент по претенции с непогасена давност е

23.12.2015 г. Претенцията на процесния период започва от 20.01.2016 г.

По изложените съображения, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема, че за ищеца е настъпило обедняване за сметка обогатяването на ответника, изразяващо се в незаплащането на обезщетение за ползването на процесните съоръжения, което според неоспореното заключение на вещото лице по изслушаната в съдебно-техническа експертиза възлиза в размер на сумата от 30 749 лева за периода от 01.08.2016 г. до 23.12.2020 г. За периода от 20.01.2016 г. до 01.08.2016 г. производството по делото следва да бъде прекратено, поради липсата на предпоставката правен интерес, за която съдът следи служебно.

С оглед изхода от спора, в тежест на ответника следва да бъдат присъдени направените от ищеца разноски в производството, които са съответни на уважената част от исковата претенция в представения списък по чл. 80 от ГПК. Съдът не присъжда разноски в полза на ответника, които следват от прекратителната част на решението, което има характер на определение поради липсата на списък.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“****”, да заплати на „С.П.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.“****”, представлявано от управителя Н.Б.Н., сумата от 30 749 /тридесет хиляди седемстотин четиридесет и девет/ лева, представляващи обезщетение за ползване на топлопреносно съоръжение – присъединителен топлопровод, съоръженията към него и абонатна станция за жилищна сграда, с административен адрес гр. София, р-н Красно село-*****, ул. „****” в периода от 01.08.2016 г. до 23.12.2020 г., на основание чл.59, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.137, ал.2 от ЗЕ, ведно със законна лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на иска 23.12.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 86 от ЗЗД и ПРЕКРАТЯВА производството по претенцията за периода от 21.01.2016 до 01.08.2016 г., поради липсата на правен интерес, на основание чл. 130 от ГПК.

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, да заплати на „С.П.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. *****, представлявано от управителя Н.Б.Н., сумата от 3137.91 /три хиляди сто тридесет и седем точка деветдесет и едно/ лева, представляващи направените по делото разноси, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчване на препис от настоящия съдебен акт до страните, а в частта в която производството е прекратено, може да се обжалва от ищеца в едноседмичен срок от връчване на преписа.

Съдия при Софийски градски съд: _____